דינא הכי. שיטעם לו כלי עצמו ומתוקן והטעם (ב"ק ל' י:) גבי ניזקין השלומי נזק מלמד שהבעלים מטפלין בנכילה שמשים לו הנכילה על בהמתו שמהם ע"י זה שהזיקה לו **ועליה** מוסיף **ומשלם** דמייקן ה"ג יעמוד לו שברי הרשתן ועליהן ישלם דמיו וזה ילך ויטרח ויקנה לו כלי אחר: **וליפטר.** דה"ל מתה מחמת מלוכה: **כפ"ג מני.** מי הוי מתה ממחת מלוכה לו לא: **דנפי קטלוהו.** לא היה לו ליפול כידן: **ומכיל.** נחתמס: **דנפי קטלוהו בעלים הרבה ומת: שחלא.** טוטא כרמים למלכה: **תומנא.** *מקיז דס: **ספר.** המספר לת מכני הטיר בתספורת: **כשחלה נבעלים דמי.** לם משמיה זה במלאכתו שלא היממה בהמה בחותה שעה ומתה פטור: **רבנן.** בני בית מדרשו: **שאיל לן מר.** רבינו נשאל לנו למלאכתנו ללמוד לנו תורה שיוצא ומלמד לנו תורה כל היום ולם נשאל ממנו בהמה ומתה ניפטר: **לתון שאילנון לי.** למלאכתי שכשתני חפץ להתחיל במסכת לחרת שלח תשלח ממני לין לתם יכולין לממות בידי: **ניומא דלכה.** כשמודיעין לפני הרגל בהלכות הרגל דלא מלי לאיתמוטי למילתת לחריתי: **לימנו שאילו ליה כשאר יומי.** "שאילו" גרסינן: **כודנייתא.** פרילה: **נבעלים.** שהיה מסייעו בשעת שחילה: **נמיפב.** לרלוחה שלא ירבו במשחה: **ומתה כדרכה בי גנב.** ותפ"ה חייבין דלי כמי שבקה מלאך המות, כי גנב הוה קיימת כדלתמרינן בפרק המפקיד (נעיל נ:) הלכך מתנגבה חייב בתשלומין: **גניבה נבעלים.** גניבה זו שלתה מחייבו, בבעלים היא שכיחותה בשעת שכיחות כשנכנסה לרשותו ותניא לעיל (ד' נה:) היה עמו בשעת שחילה חין לריך להיות עמו בשעת שבורה ומתה: **מתני' המשאיל לחבירו שחולה ממה.** לשחל לחת ושכר לחת לפי: **כיום שהיתה שחולה ממה.** [נעיל פת. לה.] לשחלה היום ושברה למחר: בשעה

דינא הכי? ושתיק רב, והלכתא כרב כהנא ורב אסי דמהדר ליה תבריה ומסלקא ליה דמי מנא הכא הכא גברא דשאיל דוולא מחבריה איתבר, אתא לקמיה דרב פפא, אמר ליה איתי סהדי דלא שנית ביה ואיפטר הכא הכא גברא דשאיל שונרא מחבריה, חבור עליה עכברי וקטלוהו, יתיב רב אשי וקמיבעיא ליה כי האי גוונא מאי? כי מתה מחמת מלאכה דמי-או-לא? אמר ליה רב מרדכי לרב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא משמיה דרבא [א]גברא דנשי קטלוהו לא דינא ולא דיינא אביל אביל עכברי טובא וחביל ומית, יתיב רב אשי וקא מעיין בה כהאי גוונא מאי אמר ליה רב מרדכי לרב אשי הכי אמר אבימי מהגרוניא "גברא, דנשי קטלוהו לא דינא ולא דיינא" אמר רבא האי מאן דבעי למישאל מידי מחבריה וליפטר נימא ליה "אשקיון מיא" דהוי שאילה בבעלים, ואי פקח הוא נימא ליה "שאיל ברישא והדר אשקיך" אמר רבא "מקרי דרדקי שחלא טבחא ואומנא ספר מתא" בולהון בעידן עבידתייהו כשאילה בבעלים דמי, אמרו ליה רבנן לרבא "שאיל לן מר", אקפיד, אמר להו "לאפקועי ממונאי קא בעיתו-אדרבה-אתון שאילתון לי "דאילו אנא מצי אישתמוטי לכו ממסבתא למסבתא אתון לא מציתו לאישתמוטי", ולא היא, אלא שאיל להו ביומא דכלה אגדנו שאילו ליה בשאר יומי. מרימר בר חנינא אמר כודנייתא בי חזאי, נפק לדלויי מעונה בהדייהו פשעון ברה ומית, אתו לקמיה דרבא חייבינהו, אמרו ליה רבנן לרבא "פשיעה בבעלים היא" איבסיף, לסוף איגלאי מילתא "דלמיסר טעונה הוא דנפק, הניחא למאן דאמר *פשיעה בבעלים=פטור, אלא למאן דאמר חייב אמאי איבסיף? לא מיפשע פשעו בה אלא אינגובי אינגוב. ומתה כדרכה בי גנב דהוי ואתו לקמיה דרבא וחייבינהו, אמרו ליה רבנן לרבא נגזלה בבעלים היא? איבסיף לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק: **מתני' המשאיל את הפרה, שאלה חצי יום, ושברה למחר, שכר אחת ושאל אחת, ומתה, למשאיל אומר שאולה מתה, ביום שהיתה שאולה מתה,**

חני היום דסבק גמור (ב) דלוכא למיטעי שהכל היום לחד ומשיב דרכה דמומנא ולהכי קתני בסיפא זה לומר לוי יודע וזה לומר לוי יודע יחלוקו חלת שלה היום ושברה למחר לוי יודע וזה לומר לוי יודע יחלוקו חלת לפי: **ביום** שהיתה שאולה מתה והלה לומר לוי יודע חייב. בגמרת מוקי לה ר"ש בשוס עסק שבועה ביניהם וקסה לר"י דלמתי לריך לאוקומי (ג) הכי דכללו מכי הוי ליה מחויב שבועה על ידי גלגול דלמר ליה מסקינן לי מיהת דכדרכה מתה ע"י גלגול לריך ליסבע דשבורה מתה ואינו יכול ליסבע דהא קלמר לוי יודע ומתוך שלוי יכול ליסבע משלם ה"ג מטרם גנבו מתניתין דקתני זה לומר שלולה וזה לומר שבורה יסבע שבורה מתה שבסבע על ידי גלגול וכן במציעתא השוכר לומר שבורה מתה והלה לומר לוי יודע פטור ולמתי פטור לימא ליה לישבע לי כדרכה מתה ועל ידי גלגול לישלם לריך לישבע דשבורה מתה דלמי מסקינן מוטן ספק יכול הוא להשבע שוכר על ידי גלגול מן התורה דגמרינן מסוטה בברייתא בפ"ק דקדושין (דף כח. ושם) ובסיפא נמי בזה לומר לוי יודע וזה לומר לוי יודע לתתי יחלוקו נימא מתוך שלוי יכול ליסבע ע"י גלגול משלם ורלה לר"י דלין מגלגלין חלה כשהשבע טוטן ודלי דומיא דסוטה ודלי בריעתא וסיפא שהשבע טוטן שמא אין מגלגלין דלה הוי דומיא דסוטה לך קשה מציעתא שהשוכר טוטן ודלי ואוכ"י דמיירי כשמתמיהו המשאיל שמא שאומר שכרכה מתה ואינו מזקיקו ליסבע על כך ואינו חייב דלה הוי דומיא דסיפא דזה לומר שלולה וזה לומר שבורה דמיירי כשלוי מתמיהו לאוכחא דמילתא הוא דסיפא דהמשאיל רולה שהשוכר משקר אין רגיל להתמיהו לכל במציעתא רגיל הוא להתמיהו כיון שהוא לוי יודע אם משקר לי נמי כולה מיירי כשהמשאיל יודע שמתה כדרכה ובסיפא שוטה עלמו כלא יודע לפי שרולה (ד) להשביעו ע"י גלגול שבורה מתה כדי שיוכה החמת יודע ודלי שלולה מתה לכל במציעתא לוי רולה להשביעו ולגלגל עליו לחרי שהוא מוסיף ויכול להיות שהוא לומר לחמת ואם תאמר והיכי מגלגלין שבועה לעולם דלפילו כשהשבע טוטן ודלי יהא נאמן במיגו דלי בעי לומר ליתו יודע וי"ל דלין זה מיגו דלין לדם טוטה עלמו ברשות מוסיף כי לא נרלה שהשובע לומר לחמת שטוטעו ברי והוא טוען ליתו יודע ושוי"ל דלין מגלגלין כשטוען טובע טוענת שמא נלא בדבר דדומה קלת (ה) כגון טוענת לריסין ולפוטרופסין דשבועות (דף מה: ושם) שרגילין ליהנות מנכס הבריסים מטוס דמוכרו היתרת כדלמרינן התם וכגון שוטה שרגילים לדבר שקיבה ושכחה ויש לחוש שמא זיכתה גס בלוכוסין ולכך לין מגלגלין במתניתין חלת ע"י טוענת ודלי ואם תאמר על טוענת ודלי מגלגלין לפילו על דבר שליתו דומה לחמת כיון דגלגול מסוטה נפקא לן וי"ל דלפילו בקדושין מוקקת ממון בקל

וחומר

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ס זיל וכו' ס"ג מייט שניט יפלס הכל: (ב) ד"ה שלולה וכו' דבסק נמוך הוא לפיכך למשעי כיון שהכל ניום אחד ומביט דברת דמומנא. וכ"ב פי' דבלה טעטוחיהם יש פסק נ"ד כמ"ש התוס' לעיל דף ב ע"ב ובן לקמן דף ק תוספות ד"ס ולחזו: (ג) ד"ה ניום וכו' לאוקמי בסכי: (ד) בא"ד להשביע לשוכר ע"י: (ה) בא"ד דהומה קלת שהוא ממת כגון טעטה לריסין:

הגהות הגר"א

[א] גמ' גברא כו'. נ"ב דממתה מחמת מלאכה הוא. עור ובן לקמן בסיפא: